Код комшија на Божић

Обожавам Божић. То је време радости и мира, љубави и праштања. То је време када моје село засветли у најлепшем сјају и божићне лампице светле са готово сваког прозора у мојем комшилуку; време када заједно са својим пријатељима прослављамо Христово рођење.

Постоје многи божићни обичаји који ми се допадају и који се негују у мом крају и комшилуку. Ја сам усвојио неке обичаје који иду са колена на колено у мојој породици, а неке од њих бих желео да поделим. Сваког Бадњег дана, дана пред Божић, у нашем домаћинству спремају се пихтије, односно, како се код нас каже, лучење. Уз лучење као обавезан прилог мора ићи папула која се спрема од пасуља и белог лука и заиста је укусна, али сам приметио да код мојих комшија, Аните и Дарка Андрашева, мојих најдражих комшија, ипак постоји другачији репертоар. Они сваког Бадњег дана припремају дивне медењаке, залтне руке Анитине, месе их већ од раног јутра, мислим да се не може изборајти колико она „тура“ испече тог дана, каже: „Биће гостију, нека се нађе!“, док Дарко припрема сто за породични обед. Анита полако завршава припрему ручка и ставља га на средину стола украшеног баш како достоји једном ручку, једном свечаном ручку. Нисам издржао да не питам шта ће бити за ручак и добио сам одговор који ме је прилично задовољио, за ручак ће бити сарма! Сели смо за сто, помолили се и почели да једемо, заиста врхунски, боље него у ресторану, домаће. Фино смо се најели сарме, а за десерт смо добили медењаке, укусне, са дивном аромом меда. Миљана, њихова кћер, и ја смо одгледали празнични филм, а после њега се играли засмејавања. Баш кад смо се заиграли, мама је дошла и рекла да је време да се иде кући. Ја, не баш одушевљен, пристао сам знајући да ћемо ноћас опет заједно ићи на поноћну свету мису у нашој цркви. Договорили смо се када ћемо кренути. Отишли смо кући и ја сам се одморио како не бих био поспан за ноћашње слављење Божића. Одспавао сам накратко и полако кренуо са спремањем; узео сам свечано одело, уредио фризуру и изашао испред куће да сачекам Аниту и Миљану. Нисам дуго чекао, оне су стигле. Звоно је зазвонило, време је да се крене. Стигли смо у цркву, почела је света миса, свечана, све мирише на тамјан, почела је најдивнија ноћ године. Хор пева веселе песме са нагласком на Исусово рођење, свеће светле испред олтара, украшени импровизовани Витлејем са дивним киповима осваја мој поглед. Миса је дуго трајала, било нам је дивно, одмах након службе сви честитају Божић једни другима. Након тога, по обичају, идемо код мене кући на пихтгије. Пихтије су опет добро испале, папула је одлично зачинила, а ми смо се фино најели. Нису дуго остали, кажу да је касно. И ја сам био поспан, брзо сам заспао, пробудио се ујутру. Одмах сам отрчао до божићне јелке и затекао поклон. То је био лепо упакован микрофон. Био сам веома срећан и задовољан, певао сам цело јутро. Дошло је време да се опет спремам за службу. Обукао сам опет свечано одело од прошле вечери и кренуо на сигнал звона са црквеног торња. Опет сам уживао. Након завршетка службе отишао сам кући, а одмах затим и у комшилук са познатим старим поздравом: „Сретан Божић!“, а са собом понео поклон који је Божић Бата донео Миљани. Она се поклону јако обрадовала и одвела ме до њихове раскошне јелке и мени уручила дар. Остао сам код њих до поднева, када је код нас ручак. За ручак је био чувени бачки ручак (супа, сос, месо). Послеподне су дошли рођаци и комшије, сви смо били весели. Наставили смо славље до касно у ноћ.

Ово су били обичаји моје породице и мог комшилука. Надам се да ће неки од ових обичаја наставити да се негују. Веома ми је драго што их моја породица гаји и волео бих да тако и остане.